

SKULAVIÐURSKIFTI Í HAVN

Vit sœu herfyri í blaðnum, at býráðið ætlar at gera fimm skúlastovur í gamla yvirlærrahúsinum fyrri at skaffa pláss. Hetta sær í og fyrri seg ógviliga tilfórláttligt og næmt út — men kortini — hugsa vit eitt sindur, so er hetta alt annað enn hugnaligt at frætta. Vit minnst plássviðurskiptini niðri í gamla skúla; vit stóu jú úti undir væðingini í aldeilis óhóskandi hølum so at siga øll okkara skúlaár, og nú skulu okkara børn undir somu kor. Hetta høvdu vit ikki droyt um, og allar minst, tá vit hugsa um allar milliónirnar. Onki býráð hevur haft so nógv milliónir at ráða yvir sum hesi síðstu..... Men kanska hava vit miskiligt allar spurningin. Kanska er meiningin at loysa hann soleiðis, sum man hevur gjørt tað nú í skjótt eitt ár við teir smáu útskúlarnar — stytta skúlatíð — nokur av okkara børnum hava so stutta skúlatíð, at tað er næstan »sum tá ið terna skjýst á egge, tey eru í skúla.

Hava skúlastjórn ella skúlamyndugleikarnir sagt gott fyrri hesi skipan, ja, so er einki at ivast í, at alt er í lagi, og so er bara at fortseta yvir allar skúlan — eisini í tí stóra skúlanum.....

Men kemur henda stytta skúlatíð okkara børnum aftur um brekku, hvort tekur so ansvarið, lærarar ella myndugleikarnir?

Vit, sum bornini eiga, finga at vita, at henda ordningin var heilt, heilt fyrbils, og nú er skjótt árið farið, og einki, púra einki er hent. Hvat er ætlanin?

Tað eru aðrir skúlar her í Havnini, men har kostar tað at ganga, og hví skulu vit betala fyrri tvinnar skúlar.

Láturligt at hoyra menn, eisini býráðslimir, tosa um at yvirtaka skúlan og so ikki vera mentir meir enn at pjossa uppá eitt meir enn

hálvthundrað ára gamalt — illa umstíð — lærarahús fyrri at fáa nok av skúlastovum.

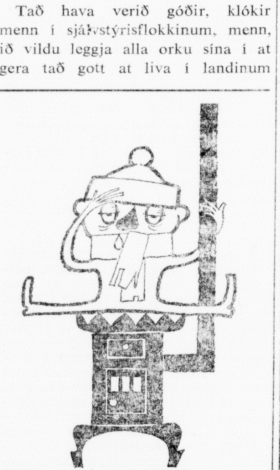
Latið heldur aðrar koma til, menn sum vita, at okkara egnu handverkarar væl eru fœrir fyrri at gera teir skúlar, vit hava fyrri neyðini.

Foreldur.

AFTUR TIL RÓÐURS

Fyrri nøkrum árum síðani segðist Christian Matras hava sagt tey »visdómsorð«, at javnaðarflokkurin onga nyttu hevði gjørt í Føroyum, og hetta hildu summir vera orð, ið sonn vóru, kanska serliga tá tað var ein annars klókur maður sum Christian Matras, ið faðir skuldi vera at hesum »sannleik«. Tað hevur eisini verið sagt av onkrum, ið nú er so frammaliga í politikki, at í sjálvstýrisflokkinum var so rúmligt og vítt til veggja, at har kundu allar vera.

Var hatta nú so? kunnu vit spyrja. Svárið má vera noktandi, um vit skeita eitt sindur aftur í tíðina. Tað hava verið góðir, klókir menn í sjálvstýrisflokkinum, menn, ið vildu leggja alla orku sína í at gera tað gott at liva í landinum

Hostalint

fyrri øll landsins børn, men hvat lagnu finga hesir menn í teirra politiska virki?

Fyrst er at nevna Rasmus á Haskúlanum og S. P. úr Konoy; teir vóru so dánt taldri í flokkinum, men ræsur teirra gjørdust so trongar, at báðir máttu av tingi í góðum árum, tað var ikki rúm fyrri teim í »herberginum».

Ein so týðandi mann sum Jóhan Hendrik Poulsen í Skopun skulu vit nevna. Hann var maðurin, ið fremstur av øllum fœrdi fólkafeingarnar til landið, uppeldaður av fólkafeingum St. St. Blichers á Himmalfjallinum í Danmark, og annars av tí hann hevði nomið undir lærustól hjá mótum monnum á Flatlondum. Hansara lagna gjørdist tann harða, at hann varð varpaður út úr tí politiska flokki, hann hevði tænt allar sínar bestu dagar. Hvat var so hansara »brodee? Einans tann, at hann sum tað

mannfólk hann var, tordi at hava »sine meningers mode. So »rúmlig« var Sjálvstýrisflokkurin.

Jú, vist var brúk fyrri javnaðarflokkinum, og hann hevur sannliga sett sær djúp, góð spor í Føroya politisku søgu, og í Føroya søgu í heila takið.

Tað hevur verið sagt, av góðum monnum úti í stóru verð, at tað einasta bulverk ið dugur móti kommunismunars framskolan yvir lond er ein sterk javnaðarættsla, framborin av góðum monnum.

Fyrri bara at nevna eitt, so vita vit, at tað vælsignilsi ið lönjavnin fiskimanna er, er spottin av trýsti frá javnaðarflokkinum. — Hevði hon ikki verið komin, tann dag og tíma hon kom, so hevði verið lagamanni hjá ungum rólurum, ið úr Danmörkuni komu eftir stríðslok, at fingið forblindað mangan góðan mann inn í kommunismunars vald. Javnaðarflokkurin eigur ærurina

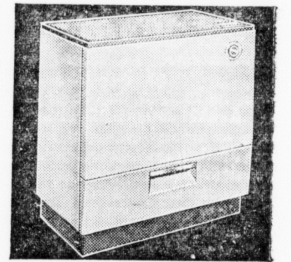
fyrri, at hetta ikki skeddi, og væl verið honum fyrri tað.

Ein góður eingilskur javnaðarmaður segði á einum sinni, at Labour-flokkurin í Englandi skuldi ikki hava *revolution* men *evolution* í skildri sinum, og hetta er og má altíð vera aðalmunurin millum javnaðarmenn og kommunistar, vit vestanmenn vilja ikki koma undir kommunismunars jarnhæl.

Komandi val vil koma at vísa, at Føroyingar vilja hava javnaðarflokkin aftur til ródurs, og hetta betri enn øll »úttalilsi« frá Chr. Matras og onkrum góðum vil prógva, at hann hevur gjørt nyttu, og vil framvegis gera gagn í landinum.

xxx.

HESS-O-DAN
den
**varme-
rigtige
oliekamin**

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Ff. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tóg, og skjóta avgreiðslu. Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sleg av føroy-skum tógvi.

TÖTINGARVIRKIÐ
v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FRAMSÝNING

Kvoldskúlan framsýning av vevnað, handarbeidi og matgerð verður sunnudagin 3. april frá kl. 2—7 í skúlanum við Jóannes Paturssonargøtu.

Kvoldskúlin.

Kunstøð

øll tey vanligu slegini á goymslu á Tvøroyri.

AS. Richard B. Thomsen & Søn

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Forvitnisligt var at skoða and lit umboðsmansins tá ið hann fekk svarið. Antin nakrir fangar hildu so ella so, rakaði ikki hann. Hann bara segði: »Men eg vil einki hava við hetta at gera. Tygum skulu taka alla ábyrgdina».

»Eg skal standa inni fyrri teimum,« segði faðir Doonan.

»Tað er gott.« Umboðsmaðurin hugdi yvir á korporálin, sum stóð og lurtaði eftir og fór innar í skrivstovuna, ein lítill spælin maður.

Tá ið samanum kom, hevði hann bara klárað seg væl. Eg helt bert at hann hevði verið ovmiðlið mikdur.

Korporálin prikaði undir svertingin við tanni og blámaðurin reisti seg upp. Eisini hinir reistust. So rópti korporálin á svørtu lögreglumennar í vaktstovuni: »Teir hava etið morgunmat, slepp teimum í garðin.»

»Vit hittast aftur,« segði faðir Doonan við Frobisher, meðan hann kveitti niðan ímóti fjallinum. »Tað er so dæmlikt haruppi.»

»Ferðamannaflýting við vegvisara,« segði korporálin

kvæsandir. »Bert tað besta til fangar okkara.»

Harry Frobesher streyk sær um skeggstaparnar og hugdi aftaná prestin, síðan eltu teir lögregluna inn aftur í garðin.

Sjúkrahúsið — tað var landfarasóttahús til melanesarborn, men var mest brúkt til spítals — var mestur 4000 metrar upp í fjallinum. Har varð hildið at vera best, har var svalt og friðaligt og passaturin kom beint inn úr havinum. Læknin sum stýrði tí var wienari — hava tygum hitt hann? hevði so tíðum fyrri munn, at útlitið hagani hevði verið vert tiggju milljónir frankar, um tað var við strendur Miðhavsins, men hetta mundi bert vera ansalótir. Hann visti fullvæl, at niðurstømunen vildu ikki hava spítals í nánd av býnum. Lastbilurin koyrði tvær ferðir um mánaðin niðan við mati og øðrum neyðturvuligum og faðir Doonan var altíð við í ferðini.

Tað má hava verið ein sjáldsamur túrur. Ein vánaligur eyrvegur var høgður inn í fjalla-löðina og gjøgnum frumskógin, snúi ser rúndan um alt fjallið. Aristide, hann ið átti bilin, var óstortsligur fœrari. Eg vildi heldur klóvið eitt bein, enn sitið

undir liðini á honum í bili.

Faðir Doonan kom út í garðin og eg kom mær út undan trænum. Eg fór yvir til korporálin.

»Nú meini eg, alt lagaði seg so væl,« segði eg, og hann læði.

»Biðu nú,« segði hann.

»Heldur tú ikki, hatta var vakurt gjørt av umboðsmanninum?»

»Eg veit, hvatið eg haldi.« Korporálin hveitti yvir á vind-eygað í umboðsmannastovnunni. Vit vóru saman við Hanoi. Hann var ovasti fyrri herdeildini. Hann er skilamaður. Hann veit hvussu leikur fer. Og nú fer presturin, hann eigur á. Tað hevur hann gott av. »Og knapp lika skilti eg alt.

Beistini skuldu fáa smakkin av frælsinum haruppi, og teir fóru ikki at kunna hugsa sær at koma aftur. Teir fóru at rýma. Teir vistu bert einki um, at tað var einki at rýma til, og tá ið teir vóru nógvangir, mundu teir koma krúpani aftur. Og tá hevði umboðsmaðurin vunn-ði fullan og heilan sigur. Niður aftur í holið... nýtt sakamálið reist og fingur teir tá helst tvey ár aftrat. Tilíkir turgeldir menn sum umboðsmaðurin bert liva og anda sum finnarimur, og teir kasta bert stuttan skugga. Faðir Doonan hevði orkimað huga hans og so skuldi hetta hevnað, tað sama, hvør sum fyrivar.

Umboðsmaðurin hevði ikki

verið herfœringi fyrri einki. Spell at teir, sum stóðu yvir faðir Doonan ikki eisini høvdu lært hann eitt sindur av hersnildum.

Korporálin fór inn aftur í vaktstovuna, og eg fór aftur í »Gulleplið« at smakka mær á.

Eg sat úti á gongubreytini og munnaði eitt glas av Penrod. Tað var seinnapartin, og meðni eg sat, kom bilur Aristides skinklandi omaneftir. Hann kom skramblandi eftir óslætta gotuni nettupp sum at hann skuldi verið ein rugva av goml-um jarni, sum hann eisini var. Aristide, tað hálvora, sat og stýrði við slóknaðari sigarett klístraðari fasta í munnvikan. Hann bar eyga við meg uttan fyrri skeinkiholið og brosaði til mín, men eg fekk ikki stundir at heilsa honum fyrr enn vagn-urin var farin framvið. Tveir purlur lögreglumenn sátu á bakfjøluni við rifflum undir lið-uni. Teir svóvu longu fyrsta svøvnin, og teir mundu fara at sova allan vegin niðan á sjúkrahúsið.

Seks melanesarafangar sátu á eini rugva av eyrhakkarum og spakum og læðu til allar síðir sum børn, ið eru sloppin út at koyra. Teir triggrir huku niður við teimum — tygum gita nokk, hvørjar eg meini við. Charlie sá meg og brosaði blíðliga, einki kundi skaka henda svert-ing. Síðan glóddi Harry Frobisher at mær, og tað skrykti í

kinnklovarnar. Hann skelkti og mundi halda meg minna seg á okkurt ljótt. Marcel sleikti sær um turru varrnar, tá ið hann varð varur við drykkin frammanfyrri mær, og læt ónærliga við hondini.

Nú hvarv bilurin í buldri og dusti og besinstanki. Hann vendi út úr gotuni og byrjaði ta seks tíma longu koyringina niðan á fjallið.

Eg gekk mær yvirum, so eg sá hina síðuna á fjallinum, og sá eg har, tá ið bilurin fór. Eg hoyrði hann okja ferðina, so dagaði framparturin undan húsatekjum, og í dustskýggi togaði hann seg niðan eftir vegnum við hvínandi motori. Eg veit ikki reiðiliga hví, men eg hevði bestan hugin at hitt faðir Doonan, so at eg kundi var-skógva hann um at ansa væl eftir hasum trinum rekavett-unum, so hann fekk teir aftur við sær. Men nú var bilurin longu komin niðan í tað kjarr-íð, ið vaks í teimum niðastu liðunum. Hann koyrði tvørtur-um tannasteytarauppsetingina — soleiðis tyktist tann gamla træ-brúgvinn, sum er tvørturum hina stóru gryvuna. Eina ferð enn hómaðist bilurin millum troini rett sum eitt skitið leika. So lat tann tætti grøni frumskóg-urin seg aftur, og horvin var hann.

(Framhald)